

DE OUDE VERSTERKING TE CASTER

Het onderzoek van de versterking te Kanne-Caster had in 1975 betrekking op de zuidpoort, op de zuidwesthoek van de omheining en op de westelijke wal. Voor de algemene situatieplannen, zie *Arch. Belg.* 177 — *Conspectus MCMLXXIV*, 32-36.

In de onmiddellijke omgeving van de grote palenrij, ten westen van de oude toegangsweg, werd gezocht naar mogelijke sporen van gebouwen. Behalve een laatste groot paalgat in het verlengde van de reeds bekende rij, kwamen geen noemenswaardige elementen aan het licht. In die zone kregen wij een goede doorsnede van de weg die bij het binnenkomen van de vesting tussen lichte bermen was aangelegd (fig. 31). Zijn grootste breedte bovenaan bedraagt 2,50 m, terwijl de schoot, waar de karresporen zich zeer duidelijk aftekenden, een gespanwijdte aangeeft van 1,40 m, van midden tot midden. Alleszins een smalle doorgang. Waar de weg enkele meter noordelijk op hoogte van het plateau komt, lopen de sporen breder uiteen en is de juiste afbakening moeilijk te volgen.

Over de zuidwesthoek van de omheining werden twee sleuven getrokken. Aan de voet loopt weerom de spitsgracht; het hoogteverschil is er nochtans aanzienlijk: ongeveer 9,50 m tussen het dieptepunt van de gracht en het hoogtepunt van de nog bewaarde wal. Van de eerste sleuf is een profiel en een plattegrond afgebeeld onder fig. 32. De opbouw van het wallichaam is wezenlijk dezelfde als deze aangetroffen in de doorsneden van het jaar 1974. Onderaan bevindt zich weerom een dikke laag rood verbrande leem, waartussen grotere en kleinere brokken houtskool zitten. Deze laag is bedekt met een strook grint die compacter naar voren (ten overstaan van de helling) uitgebreid werd en nog een verticale aflijning vertoont. Daar bevindt zich een palissadegreppel die zich ook in plattegrond duidelijk aftekent. Tussen de palissadegreppel en de oorspronkelijke helling ligt een nagenoeg horizontaal terras van ca. 2 m. In tegenstelling met vorige jaren werden in dit terras geen paalgaten van een palissade waargenomen. De voorkant van de wal, in zijn huidige toestand, bestaat uit een dik leempakket dat gedeeltelijk over de helling is afgevoerd. Men moet er dus rekening mee houden dat het wallichaam nogmaals werd opgehoogd en uitgebreid met dit materiaal. In dezelfde sleuf (zie plattegrond) deden wij een zonderlinge vaststelling. Er tekenden zich twee grote cirkels af, ondiep uitgegraven in de vaste grond en gevuld met leem (zie doorsnede A-B). De eerste cirkel ligt juist op de rand van het terrasje en van de oorspronkelijke helling. In het daarboven liggend, afgevoerd leempakket waren geen opgaande sporen te zien. Ook op de helling van de volgende sleuf troffen wij een dergelijke cirkelvormige uitgraving aan.

Sleuf II, enkele meter ten oosten van de eerste sleuf aangelegd, vertoonde grotendeels hetzelfde beeld. Hier waren wel twee palissadegreppels te zien; de tweede was, van midden tot midden, 1,20 m vooruitgeschoven ten overstaan van de eerste. Een ophoging en uitbreiding van het wallichaam is daar-

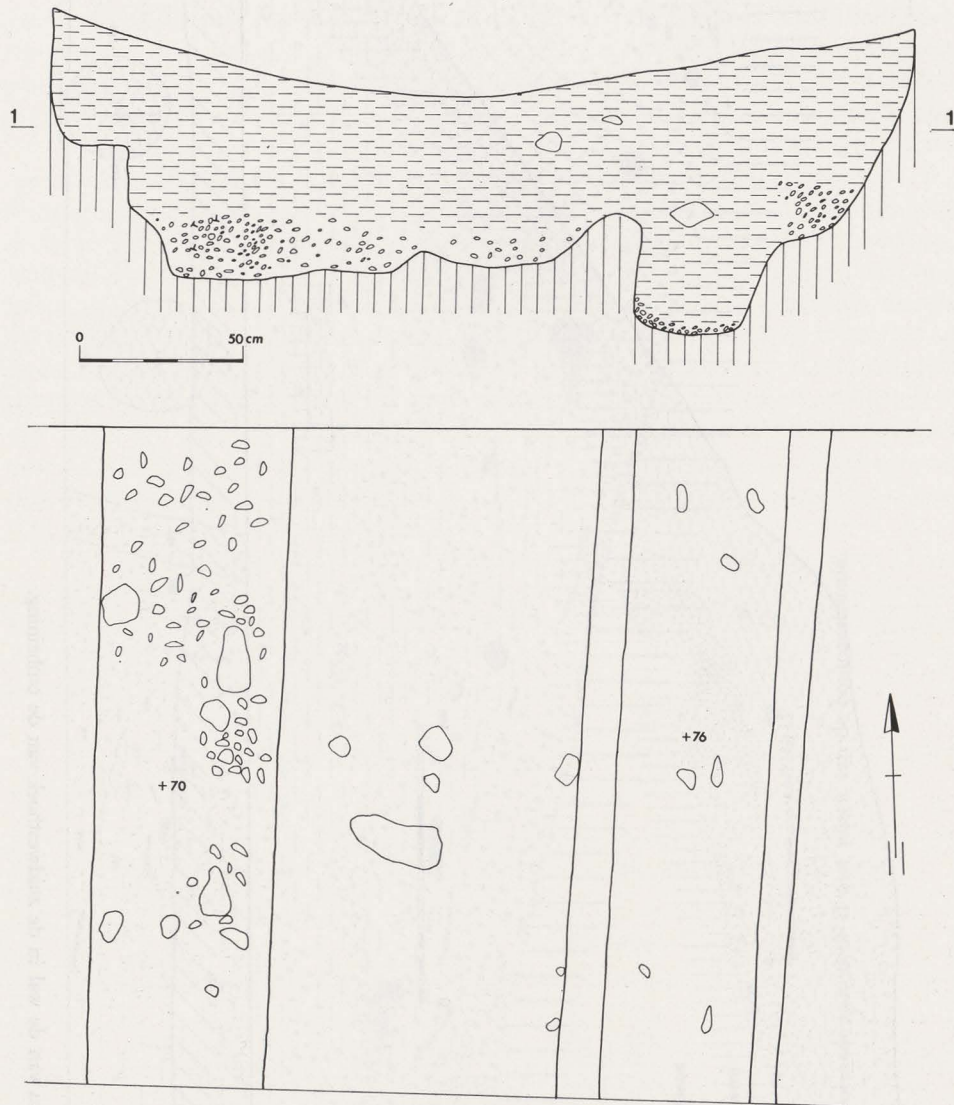

Fig. 31. — Doorsnede en plan van de toegangsweg.

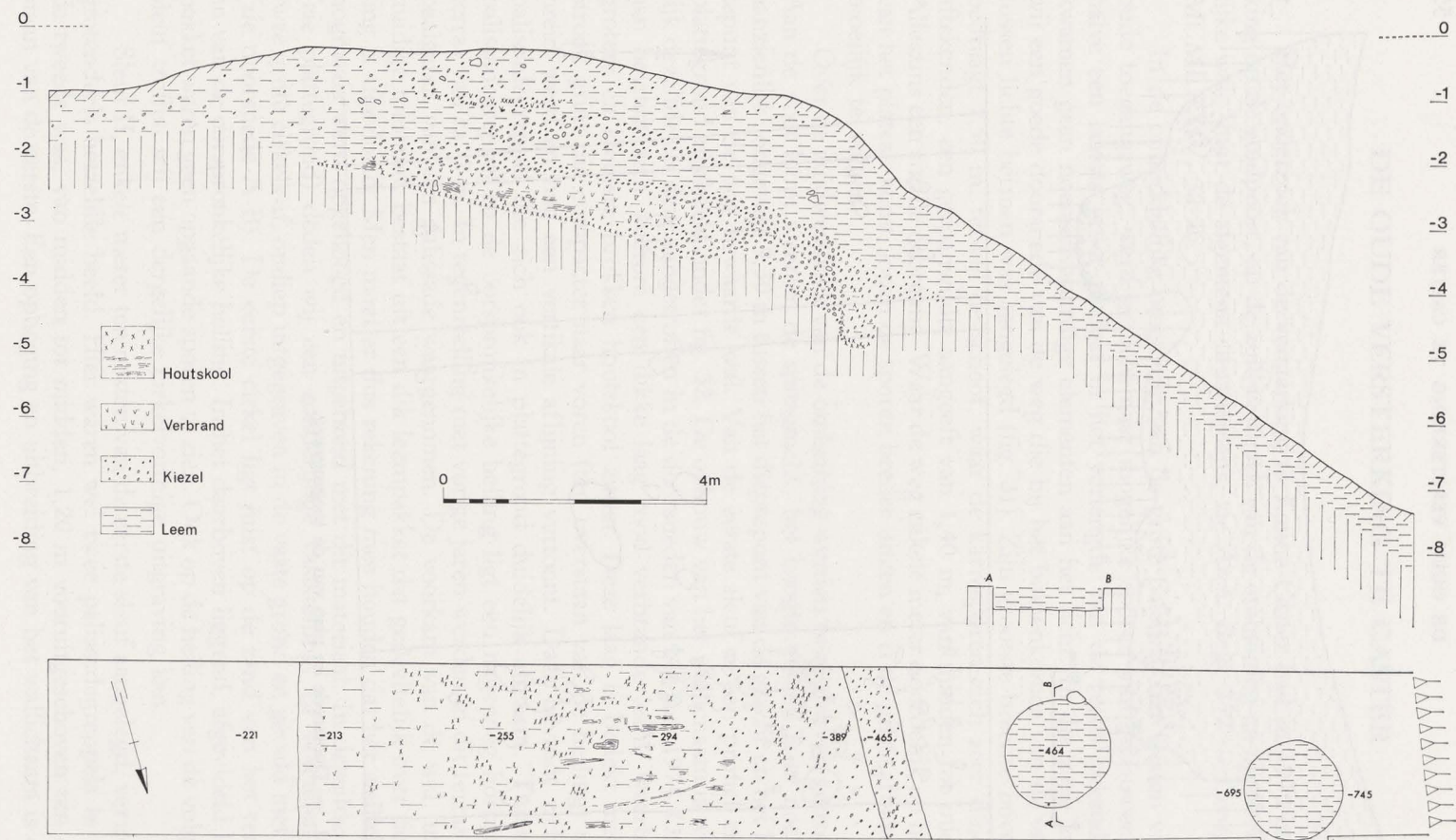

Fig. 32. — Profiel en onderste niveau van de wal in de zuidwesthoek van de omheining.

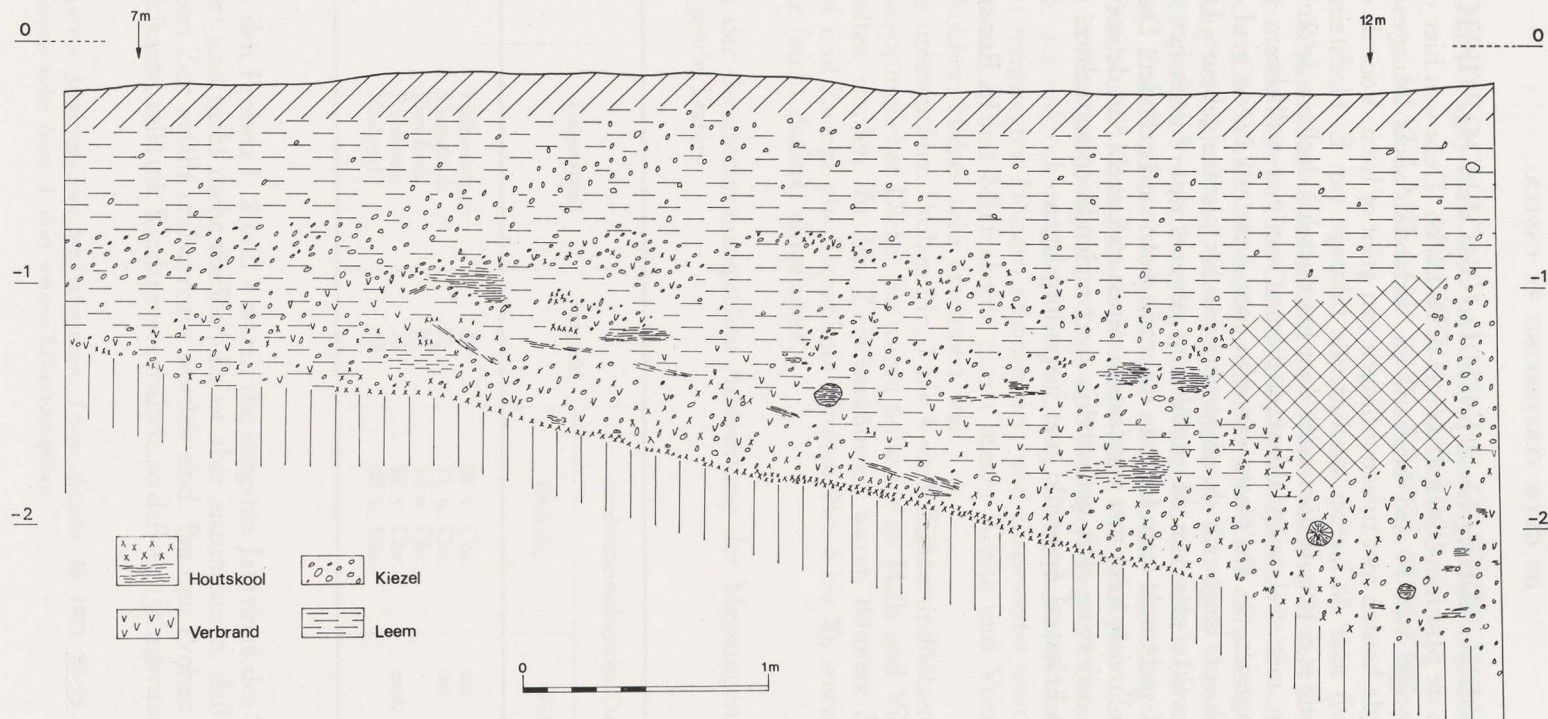

Fig. 33. — Uittreksel uit de profieldoorsnede van sleuf II met resten van de houtconstructie.

mee wel duidelijk. Het afgebeeld profiel van deze sleuf (fig. 33) hebben wij gekozen om de primitieve houtstructuur te belichten. Deze was hier over een maximumhoogte van 80 cm bewaard en vertoonde soms kruisgewijs over elkaar gelegde houten met tussenvullingen van grint of leem. Voor de datering verwijzen wij naar de hierbij aansluitende bijdrage van E. Hollstein.

Tenslotte is er nog de doorsnede door het westelijk deel van de omheining. Wij hadden niet veel hoop aldaar elementen van het wallichaam terug te vinden, aangezien op die plaats van oost naar west een brede geul door de omheining loopt, langswaar de afwatering van het plateau gebeurt. Dat moet steeds de zwakke plek van de versterking geweest zijn. Alleen het onderste pakket rood verbrande leem had aan de erosie weerstand geboden. Daarboven lag alleen colluviale leem met verplaatste stenen en kiezel. Aan de voet van de wal troffen wij twee zich gedeeltelijk oversnijdende spitsgrachten aan; de jongste was helemaal opgevuld met inspoelingslagen.

H. ROSENS